

РЕШЕНИЕ

№ 231

гр. София, 13.01.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в публично заседание на 16.12.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **778** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 – 161 ДОПК.

Образувано е по жалба на „БА” ООД, ЕИК[ЕИК], с адрес за кореспонденция [населено място], [улица], ет.1, представлявано от А. Д. А., в качеството му на управител срещу ревизионен акт (РА) № Р – 2222 – 02160 - 07553 – 091 – 001 от 19.04.2017 г., издаден от М. Й. С., на длъжност началник сектор – възложил ревизията и Е. М. Н., на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, потвърден с решение № 1077 от 07.07.2017 г. на директора на дирекция „ОДОП“.

В жалбата е посочено, че е неправилен, незаконосъобразен, недоказан и постановен в нарушение на процесуалните и материалноправните предпоставки за издаването му. Искането до съда е за отмяна на РА. В хода на съдебното производство, оспорващият редовно призован, чрез адв. Ц., поддържа жалбата. Счита, че решението следва да бъде отменено.

С решение № 3339 от 21.05.2018 г. по адм. дело № 8794/2017 г. по описа на Административен съд – София град, III отделение, 8 състав, е отхвърлил жалбата срещу РА № Р – 2222 – 02160 - 07553 – 091 – 001 от 19.04.2017 г., издаден от М. Й. С., на длъжност началник сектор – възложил ревизията и Е. М. Н., на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, потвърден с решение № 1077 от 07.07.2017 г. на директора на дирекция „ОДОП“.

С решение № 677 от 16.01.2019 г. по адм. дело № 9198/2018 г. по описа на Върховен административен съд, О. отделение, е отменено решение № 3339 от 21.05.2018 г. по адм. дело № 8794/2017 г. по описа на Административен съд – София град, III

отделение, 8 състав, с което жалбата е отхвърлена и е върнато на АССГ за ново разглеждане от друг състав, съобразно мотивите посочени в същото.

Ответникът – директорът на дирекция „ОДОП”, редовно призван, се представлява от юрк. Б., оспорва жалбата, по съображения изложени в процесното решение. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като прецени събраните по делото доказателства и обсъди доводите и възраженията на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

Ревизионното производство е образувано с издаването на заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р - 2222 – 02160- 07553 – 020 – 001 от 28.10.2016 г., издадена от М. Й. С., началник сектор, с която е възложила извършването на ревизия на “БА” ООД за установяване на отговорността на дружеството за ДДС по доставки, извършени от [фирма] за периода 01.12.2011 г. – 30.11.2015 г. Посочено е, че ревизията ще бъде извършена от Е. М. Н., на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията и С. В. Г., на длъжност инспектор по приходите. Определен е срок за завършване до 3 месеца, считано от датата на връчване на ЗВР. Заповедта е връчена на 10.11.2016 г. по електронен път.

Със заповед за изменение на ЗВР № Р – 2222 – 02160 – 07553 – 020 – 002 от 09.02.2017 г., издадена от М. Й. С., са определени следните видове за задължения по периоди – Отговорността на ревизираното лице за ДДС по доставки, извършени от [фирма] по фактури, издадени през периода от 01.03.2012 г. – 31.03.2012 г.; от 01.12.2011 г. – 31.12.2011 г. от 01.01.2013 г – 31.10.2013 г. и от 01.01.2014 г. – 30.11.2015 г. Срокът на ревизията е продължен до 10.02.2017 г. ЗИЗВР е връчена по електронен път.

В срока по чл. 117 от ДОПК е издаден ревизионен доклад (РД) № Р – 2222 – 02160 - 07553 – 092 – 001 от 23.02.2017 г. РД е връчен на 24.02.2017 г. по електронен път и срещу него е подадено възражение вх. №53-03-2269#4/08.03.2017 г.

Издаден е РА № Р – 2222 – 02160 – 07553 – 091 - 001 от 19.04.2017 г., с който са установени задължения за дължим данък в общ размер на 175 995,18 лв., от които 137 237, 46 лв. главница и лихви в размер на 38 757,72 лв. по доставки, извършени от [фирма]. РА е връчен на 20.04.2017 г. по електронен път.

В срока по чл. 152, ал. 1 от ДОПК е постъпила жалба с вх. № 53 – 03 – 1013 от 03.05.2017 г. по регистъра на ТД на НАП – С. и вх. № 23 – 22 – 822 от 10.05.2017 г. по регистъра на дирекция ОДОП С., с която РА е оспорен изцяло.

В срока по чл. 155, ал.1 от ДОПК директорът на дирекция ОДОП е издал решение № 1077 от 07.07.2017 г., с което РА е потвърден.

Видно от констатациите в РД и РА се установява следваната фактическа обстановка: Извършваната от жалбоподателя стопанска дейност е рекламно обслужване, PR, издателска дейност, социологически и маркетингови проучвания, работа по европейски програми и др.

Установено е, че през данъчни периоди м. 12.2011 г., м. 03.2012 г., от м. 02.2013 г. до м. 06.2013 г., от м. 08.2013 г. до м. 10.2013 г. и от м. 01.2014 г. до м. 11.2015 г. [фирма] е упражнило право на пълен данъчен кредит в общ размер на 196 442,20 лв. по фактури, издадени от [фирма], подробно описани на страници 5 - 8 от РД. Предметът на доставките е „представителство“ и „приходи от реклама във вестник 19 мин.“

На основание чл. 37, ал. 2 и ал. 3, чл. 53 и чл. 56, ал. 1 от ДОПК на жалбоподателя е връчено Искане за представяне на документи и писмени обяснения от задължено лице (ИПДПОЗЛ) № Р – 2222 – 02160 – 07553 – 040 – 001 от 11.11.2016 г. В отговор, с

описи с вх. № 53 – 03 – 2269 от 28.11.2016 г. и № 53 – 03 – 2269 от 15.12.2016 г., са представени писмени обяснения и следните доказателства: 1) копия на фактурите; 2) копия на платежни документи към фактурите; 3) оборотни ведомости по години; 4) справка за наличните недвижими имоти и МПС; 5) трудов договор със счетоводител; 6) декларация за счетоводното обслужване; 7) счетоводна политика; 8) декларация за използван софтуер; 9) договор за наем и декларация към него; 10) декларация за дейност и финансиране; 11) хронологични и аналитични извлечения за сметка 401; 12) декларация за свързани лица; 13) справки; 14) копия от договори, касаещи дейността на дружеството за периода 01.12.2011 г. – 30.11.2015 г.

На основание чл. 45 от ДОПК е извършена насрещна проверка на [фирма], резултатите от която са описани в протокол /ПИНП/ № П – 2222 – 02161 – 99093 – 141 – 001 от 08.02.2017 г. По реда на чл. 32 от ДОПК е връчено ИПДПОЗЛ № П – 2222 – 02116 – 199093 – 040 – 001 от 14.11.2016 г., като от лицето не са представени доказателства и писмени обяснения. Направена е служебна проверка в информационните масиви на НАП и е установено, че [фирма] е включило в отчетните си регистри по реда на чл. 124 от ЗДДС фактурите, издадени на [фирма]. Връчено е ИПДПОЗЛ № Р – 2222 – 02160 – 07553 – 040 – 002 от 08.02.2017 г. на [фирма] за оказване на съдействие за контакт с [фирма], в отговор на което не са представени обяснения или доказателства.

Изпратено е писмо с изх. № 53 – 03 – 2269 от 08.02.2017 г. до дирекция „Събиране“ към ТД на НАП С., с което е изискана информация за извършените действия по принудително изпълнение спрямо [фирма]. В отговор е получена Служебна бележка с изх. № С170022 – 181 – 0010376 от 13.02.2017 г. и доказателства за извършени действия по принудително изпълнение.

С Протокол № 1090447 от 08.02.2017 г. са приобщени доказателства относно образувано производство по принудително изпълнение спрямо [фирма].

Направена е проверка по партидата на [фирма] в Търговския регистър към Агенция по вписванията. Установено е, че на 08.08.2008 г. е вписан съвет на директорите в състав [фирма], А. Д. А. и Б. В. А., а за представляващ е избран А. Д. А.. На 03.01.2012 г. е вписана промяна в съвета на директорите, като А. Д. А. и Б. В. А. са заличени и на тяхно място са избрани [фирма], [фирма] и „П. П. И. И.“ С., което дружество се представлява от А. Д. А. и Б. В. А., съгласно пълномощно от 02.12.2011 г. За представляващ е посочен „П. П. И. И.“

От представените доказателства от жалбоподателя е установено, че [фирма] е отдало безвъзмездно за ползване една стая – част от офис, на [фирма], която стая се намира на адреса за кореспонденция на [фирма]. Установено е, че и двете дружества са декларирали един същ електронен адрес за кореспонденция с НАП – savova@19min.bg. През периода, когато са извършвани доставките, справките - декларации по ЗДДС и на двете дружества са подавани по електронен път с квалифициран електронен подпис, регистриран на М. П. С. – счетоводител и на двете дружества. Също така е установено, че [фирма] е издало фактури към [фирма] на обща стойност в размер на 1 582 044,79 лв., докато представените по преписката фискални бонове са за извършени плащания в общ размер на 978 665,24 лв.

Въз основа на установените факти и обстоятелства ревизиращите са формирали извод, че са налице всички елементи от фактическия състав на чл. 177, ал. 2 от ЗДДС, а именно - осъществени са доставки на услуги („представителство“ и „приходи от реклама във вестник 19 мин.“) между регистрирани по ЗДДС субекти, начисленият от

доставчика ДДС не е внесен, получателят е упражнил право на пълен данъчен кредит по издадените фактури, като е бил длъжен да знае, че данъкът по тях няма да бъде внесен.

По отношение на знанието е посочено, че жалбоподателят е бил длъжен да знае, тъй като А. Д. А. – управител на [фирма], е имал решаващо влияние при вземането на решенията на [фирма], при което е бил наясно с икономическото положение на доставчика. Като допълнение е посочено, че двете дружества се обслужват счетоводно от едно и също лице – М. П. С.. Годишният финансов отчет на доставчика за 2011 г. е одобрен на заседание на съвета на директорите на 30.05.2012 г., като за „П. П. И. И.“ представляващ на заседанието е бил именно А. Д. А.. Също така е посочено, че неплащането на дължимото вознаграждение, нито размера на дължимия данък по доставките, обосновава знание у получателя, че данъкът няма да бъде внесен от доставчика.

В РД на стр. 10 - 11 са посочени подадените СД по ЗДДС от [фирма] по периоди, в които са включени издадените фактури към [фирма], и съответно размерът на декларирания и невнесен данък върху добавената стойност - общо 147 976,73 лв.

В съответствие с това е ангажирана отговорността на [фирма] по реда на чл. 177 от ЗДДС в размер на 137 237,46 лв., представляващ невнесеният данък от [фирма] в периодите по ЗДДС, през които са издадени фактурите към [фирма] като и по отношение на дължимите лихви за забава в размер на 38 757,72 лв. Въпреки, че с РД е направено предложение за ангажиране на отговорност за невнесен данък в размер на 147 976,73 лв., а с РА е ангажирана отговорност за невнесен данък в размер на 137 237,46 лв. без да бъдат изложени аргументи в тази насока, настоящата инстанция, предвид разпоредбата на чл. 155, ал. 8 от ДОПК, намира, че предмета на спора в производството по административно обжалване е ангажирана отговорност за невнесен данък в размер на 137 237,46 лв.

В хода на съдебното производство са приети съдържащите се в административната преписка доказателства, както и представените в с.з. от страните допълнителни такива. Допусната, изслушана и приета ССЕ и заключение към нея във връзка с установяване на релевантни обстоятелства към данъчното облагане на ревизираното лице, реалността на спорните доставки и произтичащите от това правни последици. Съдът ги кредитира доколкото отговарят на поставените задачи. В приетата по делото ССЕ е изготвена от Т. Г. се установява, че е отговорила на поставени въпроси от жалбоподателя в съдебно заседание на 05.04.2019 г. За да достигне до своето заключение експертът е използвал предоставените по делото доказателства, както и такива предоставени от ТД на НАП – С., офис К. село, с изх. № 02-24-00-1530/08.10.2019 г. От приложените по делото счетоводни справки с натрупване по сметка 401 „Доставчици“, изготвени от [фирма] за съответните периоди, издадените фактури от [фирма] за [фирма] са посочени подробно по периоди в табл. № 1, приложена в констативно – съобразителната част на експертизата в отговор 1. На вторият поставен въпрос вещото лице е установило, че от прегледа на счетоводните записвания в приложената по делото справка хронология и справка с натрупване, изготвени от [фирма], по сметка 401 „Доставчици“ с аналитичност [фирма] за 2015 г. , където по хронологичен ред са осчетоводени издадените от [фирма] фактури и съответно плащанията по тях (съгласно разходни касови ордери) няма неразплатени фактури между двете дружества. Съответно от прегледа на копията на касови бонове за периода 2011 г. – 2015 г. Приложение 4, л.

274 – л. 518) и направения сравнителен анализ с описаните Разходни касови ордери в справка хронология по с- ка 401 „Доставчици“, експертизата е установила, че в основната си част са приложените копия на касови бонове отговарящи по дата и размер на суми на издадените ордери. Освен това са приложени някои нечетливи копия, както и липсващи касови бонове по разходни ордери, описани в табл. № 2.

На третият поставен въпрос вещото лице е дало подробно описание в табл. № 3, относно какви са декларираните от [фирма] размери на данъка за внасяне по месеци за процесния период, съгласно предоставените от НАП – С., офис К. село, разпечатки от дневници за продажби и справки – декларации по ЗДДС, декларирани от дружеството [фирма].

Вещото лице подробно е описало в табл. № 4 в констативно – съобразителната част, в колони 3 и 4, декларираните от [фирма] данъци за внасяне не съответстват по размер с предложението за облагане на [фирма].

Във връзка с дадените задължителни указания с Решение № 677/16.01.2019 г. по адм. дело № 9198/2018 г. на ВАС е представено писмо с изх. № 53-03-1013#6 от 25.03.2019 г. в което е посочено, че на доставчика [фирма] не е извършвана ревизия по ЗДДС за процесните периоди. Задълженията на дружеството са формирани от подадени СД по ЗДДС, по които дължимият данък не е бил внесен. Приложена е и справка за задълженията, актуална към 19.04.2017 г. при издаване на РА и Справка за задълженията, актуална към 13.03.2017 г. По отношение на констатациите в ревизионното производство за липса на имущество, образувано изпълнително производство и извършени плащания от страна на длъжника по него е приложена актуална служебна бележка № С190022-181-0022608/14.03.2019 г. издадена от публичен изпълнител при ТД на НАП С., Дирекция „Събиране“.

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания РА, имаща право и интерес от оспорването. Подадена е в законоустановения срок, поради което е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 160, ал. 2 от ДОПК съдът преценява законосъобразността и обосноваността на ревизионния акт, като преценява дали е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му.

Съгласно разпоредбата на чл. 177, ал. 1 от ЗДДС регистрирано лице - получател по облагаема доставка, отговаря за дължимия и невнесен данък от друго регистрирано лице, доколкото е ползвало право на приспадане на данъчен кредит, свързан пряко или косвено с дължимия и невнесен данък.

В чл. 177 ЗДДС е установен особен вид солидарна отговорност, представляваща изключение от правилото, че данъкът се дължи от доставчика, поради което текстът на разпоредбата следва да се тълкува стриктно. Същността на отговорността се състои във възникване на задължение за едно регистрирано лице да заплати задължението за ДДС на друго регистрирано лице.

За да възникне такава за чуждото задължение, следва да са изпълнени едновременно условията, посочени в чл. 177, ал. 1 и ал. 2 от ЗДДС, а именно регистрираното лице да е получател по облагаема доставка; да е осъществена облагаема доставка, по която доставчикът е издал фактура с посочен на отделен ред ДДС, който ДДС доставчикът е

длъжен да внесе в бюджета; дължимият данък да не е внесен от доставчика; получателят следва да е ползвал право на приспадане на данъчен кредит, пряко или косвено свързан с невнесения данък и да е знаел или е бил длъжен да знае, че данъкът няма да бъде внесен и това е доказано от ревизиращия орган по реда на чл. 117 – 120 от ДОПК.

Ревизионното производство за реализиране на отговорността по чл. 177 от ЗДДС не довежда до възникване на данъчни задължения, а само до вменяване на отговорност. Лицата, чиято отговорност е ангажирана по реда на чл. 177 от ЗДДС, не стават носители на данъчното задължение на съответния данъчен длъжник, а тяхната отговорност се свежда до изпълнение на данъчно задължение, макар и чуждо такова.

Отговорността се отнася само до дължимия данък по конкретната доставка, а резултатът за периода се определя в зависимост от всички доставки на съответния доставчик за този период. За да пристъпи към реализиране на този вид отговорност, органът по приходите следва да установи връзката между невнесения данък за периода, в който е настъпило данъчното събитие, съответно данъкът е станал изискуем и невнесения данък по конкретната доставка към лицето, чиято отговорност се реализира. Дължимият от доставчика данък следва да не е внесен към датата на издаване на РА на получателя, чиято отговорност се търси.

В конкретния случай не е спорно обстоятелството, че жалбоподателят е получател по облагаеми доставки, за които са издадени фактури от [фирма], по които фактури е упражнено право на приспадане на данъчен кредит. Спорни се явяват останалите условия, а именно - дължимият данък да не е внесен от доставчика, и получателят, който е упражнил право на приспадане на данъчен кредит, пряко или косвено свързано с невнесения данък, да е знаел или е бил длъжен да знае, че данъкът няма да бъде внесен и това е да доказано от ревизиращия орган по реда на чл. 117 – 120 от ДОПК.

Съгласно чл. 177, ал. 2 от ЗДДС, отговорността по ал. 1 се реализира, когато регистрираното лице е знаело или е било длъжно да знае, че данъкът няма да бъде внесен. Намерението или знанието са чисто субективни категории, но могат да бъдат доказани посредством факти от обективната действителност. По този начин въз основа на логически анализ на факти от действителността, взети и разгледани заедно, следва да се обоснове наличието на субективен елемент спрямо неплатеното чуждо задължение. Националната разпоредби не противоречи на общностните разпоредби.

Принципът на допустимост на солидарната отговорност и съответствието му с Директива на Съвета 2006/112/ЕО е потвърдена с Решение на Съда ЕО по дело С-384/04, където Съдът посочва, че чл. 21, ал. 3 от Шестата директива (отм.), сега чл. 205 от Директива на Съвета 2006/112/ЕО, позволява законодателство, предвиждащо, че данъчно задължено лице, на което са доставени стоки или услуги, и което е знаело или е имало разумни причини да подозира, че част или целия ДДС, дължим във връзка с тази доставка, или всяка предходна или бъдеща доставка, няма да бъде платен, е солидарно отговорно за неплатения данък. Действително, в Решение по обединени дела С-354/03, С-355/03 и

С-484/03 Съдът подчертава, че отчитането на намерението на друг търговец, различен от данъчно задълженото лице, включено в същата верига на доставка, или възможен измамен характер на друга сделка от веригата, предходна или следваща, би било в противоречие с целите на общата система на ДДС, но в т. 59 и т. 61 в Решението по обединени дела С-439/04 и С-440/04 се уточнява, че преценката относно това дали данъчно задълженото лице е знаело или е трябвало да знае, че със своята покупка е участвало в сделка, свързана с измамно избягване на ДДС, се извършва от националния съдия въз основа на обективни факти. Съобразно приетото в Решение по дело С-271/06, при зачитане на принципа на пропорционалността, изискването данъчно задълженото лице да предприеме всяка разумна стъпка, която да осигури него самото, че предприетата от него сделка няма да има за последствие участие в отклонение от данъчно облагане, не противоречи на Общностното право.

С оглед на събраните в хода на ревизията доказателства съдът счита, че е доказано от ревизиращите по реда на чл. 117 – 120 от ДОПК наличието на първата хипотеза, а именно оспорващият е знаел, че данъкът няма да бъде внесен.

От представените доказателства се установи свързаност между доставчика и получателя по смисъла на §1, т. 3, б. „г“ и б. „д“ от ДР на ДОПК. Фактурите, по които е ангажирана отговорността, са издадени в периода от 01.12.2011 г. до 12.11.2015 г. За периода от 01.12.2011 г. до 02.01.2012 г. А. Д. А. е бил управител на [фирма] и същевременно представляващ и член на съвета на директорите на [фирма]. Поради това за този период е налице свързаност между доставчик и получател по смисъла на §1, т. 3, б. „д“ от ДР на ДОПК – лицата, в чийто управителен или контролен орган участва едно и също физическо лице.

За периода от 03.01.2012 г. до 12.11.2015 г. [фирма] е член на съвета на директорите на [фирма], поради което е налице свързаност за този период между доставчик и получател по смисъла на §1, т. 3, б. „г“ от ДР на ДОПК – лицата, едното от които участва в управлението на другото. Съгласно разпоредбата на чл. 244 от ТЗ, при едностепенна система на управление на акционерно дружество, същото се управлява от съвета на директорите, респективно съвета на директорите на [фирма] е управителен орган по смисъла на §1, т. 3, б. „г“ и б. „д“ от ДР на ДОПК.

„Знанието“ може да се обоснове и чрез друг способ - неплащане на цената за доставката. В практиката на ВАС на РБ е приета тезата, че в случаите, когато получателят на доставката не е платил дължимата цена, вкл. начислен ДДС по покупните фактури, не може да има оправдани очаквания, че доставчикът ще внесе дължимият данък в полза на републиканския бюджет. В случая е установено от органите по приходите, а и не се оспорва от жалбоподателя, че не са извършени плащания по всички фактури, поради което и предвид наличието на свързаност между лицата, настоящата инстанция намира, че жалбоподателят е знаел, че данъка няма да бъде внесен от доставчика.

Освен това счетоводството на двете дружества се води от едно и също лице. Макар и тази свързаност да не е сред хипотезите на §1, т. 3 от ДР на ДОПК, констатираните тесни взаимоотношения между двете дружества следва да се разгледат като едно от доказателствата в подкрепа на тезата, че при осъществяване на процесните доставки е било известно, че данъкът няма да бъде внесен.

Представени са и доказателства за неуспешно проведено изпълнително производство спрямо доставчика, а именно актовете на публичния изпълнител. Изяснено е какви действия са предприети от публичния изпълнител спрямо [фирма], както и защо до настоящия момент задълженията не са събрани принудително чрез регламентираните в ДОПК способи. От събраните доказателства се установява, че задълженията не могат да бъдат ефективно събрани от доставчика.

Предвид горното настоящият съдебен състав намира, че е налице фактическият състав на чл. 177 от ДОПК, поради което с РА законосъобразно е ангажирана отговорността на [фирма] за невнесения от [фирма] данък по доставки, обективирани във фактури, подробно изброени на стр. 5 - 8 от РД.

По изложените съображения жалбата на [фирма] е неоснователна и като такава следва да се отхвърли, а оспореният ревизионен да се остави в сила като правилен и законосъобразен.

С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от процесуалния представител на ответника, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 4 290,00 лв. изчислено по реда на чл. 8, ал. 1, т. 5 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Във връзка с гореизложеното и на основание чл. 160, ал. 1, предл. последно от ДОПК, Административен съд – София град, III – то отделение, 7-ми състав,

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „БА” ООД, ЕИК[ЕИК] срещу РА № Р – 2222 – 02160 - 07553 – 091 – 001 от 19.04.2017 г., издаден от М. Й. С., на длъжност началник сектор – възложил ревизията и Е. М. Н., на длъжност главен инспектор по приходите – ръководител на ревизията, потвърден с решение № 1077 от 07.07.2017 г. на директора на дирекция „ОДОП“.

ОСЪЖДА „БА” ООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на дирекция „Обжалване и данъчно осигурителна практика“ – С. сума в размер на 4 290, 00 (четири хиляди двеста и деветдесет) лева., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните за изготвянето му.

СЪДИЯ:

